

Nyerges Gábor Ádám

TÚL RÉGI TÁRGYAK

Mindenkit túlélni.
Útban lenni kacatnak.
Tükröződni túl régi

tárgyakon. Emlékül
maradni magadról,
így nem múlni el végül,

hogyan egyre csak rosszabb
lehet minden egyes nap.
Igyekezni, hogy beoszzad

minél több időre
a hátralévő halált,
megsértve és elgyötörve,
mint aki ennél többre várt.

Bárka, 2012/6.

■ Nyerges Gábor Ádám 1989-ben született Budapesten. Verset ír.

Vasadi Péter

REMÉNY

Gyűlölöm most a verset,
te költészet, te úton-
álló, gyilkos szenvedély,
mi a gyümölcsöd?
Linzeren kicifrázott
tojáshab, édeskedő,
redves gyümölcstelenség,
ő kell nekem, a kedves,
ki inas, csontos bokával
tanul most újra integetni;
hová?, s kinek?;
csak tántorog velem
keresztalakban a remény,
hogyan mégis, mégse, talán
a belső fény előnti
sebeit, sorvadását, adj
vért neki, véredontó Uram,
adj életet, add oda magad,
akit nekem örökös
nászra adtál, élve-halva,
szerelmetes csöndben,
szakadatlanul.
Lomb leng az ablakomban;
vörös vérszilvafa válaszol,
bókol ide-oda, levélbeszéde
van: Ne félj. Hallgatlak
kezdet óta. Tudom,
hogyan te. Te is.

Vigilia, 2012/11.

■ Vasadi Péter 1926-ban született Újpesten. Verset és prózát ír.
József Attila- és Kossuth-díjas.